

Descoperiri la un turneu de iarnă

E

foarte bine când publicul vine la teatru, dar teatrul trebuie, la rândul lui, să meargă de-a dreptul în mijlocul spectatorilor, fiindcă sînt destul de numeroși aceia pe care împrejurări de ordin obiectiv (distanța prea mare de un centru cultural, ocupațiile de fiecare zi) îi împiedică să frecventeze sălile de spectacol. Este o categorie

foarte însemnată de iubitori ai scenei care nu așteaptă decît prilejul de a-și manifesta afecțiunea lor pentru artă. Ei bine, acest public mai puțin cunoscut, insuficient luat în seamă, dar generos și devotat, acest public care e în măsură să asigure teatrului o audiență cu mult mai mare decît aceea de care se bucură astăzi, trebuie chemat, trebuie atras și educat.

Cît de largi sînt resursele de interes și de emoție pentru artă ale acestor spectatori o dovedește experiența din această stagiune a Teatrului de Comedie. Împiedicați să joace în propria sală, aflată în reconstrucție, actorii Teatrului de Comedie au reprezentat spectacolele lor în cluburile uzinelor, școlilor și facultăților din Capitală, s-au deplasat într-o seamă de orașe importante (Cluj, Iași, Craiova, Bacău, Timișoara), au fost prezenți în centrele muncitorești (Onești, Petroșeni, Hunedoara, Reșița) și, ceea ce-i tot atît de important, au cucerit localități ocolite de obicei de trupele artistice, cum ar fi: Cîmpulung, Fălticeni, Tohan, Zălau, Medias, Sebeș.

Turneele s-au desfășurat în condiții foarte grele, în zile cînd termometrul a înregistrat uneori minus treizeci de grade și cînd viscolul îi amenința pe actori să rămînă cu vagonul lor undeva pe cîmp, între două stații. Dar aplauzele care i-au însoțit în fiecare oraș i-au făcut să uite toate aceste dificultăți. Căci spectacolele Teatrului de Comedie au fost pretutindeni primite cu o atenție și cu o dragoste exprimate zgomotos și manifest. Muncitorii din Reșița, spre exemplu, au trimis în întîmpinarea trupei o locomotivă, care s-o aducă în timp util în oraș, pentru a putea juca două spectacole și nu unul, așa cum fusese programat inițial. Minerii din Lupeni au oferit actorilor flori, daruri și un tort simbolic, mulțumindu-le că au venit, în plină iarnă, de la București anume ca să joace pentru ei. La Zălau, 1400 de spectatori au asaltat o sală cu o capacitate de 600 de locuri și au fost necesare pledoarii și intervenții pe lîngă acest public activ pentru a se putea ridica cortina. La Hunedoara, oțelarul Ștefan Tripsa, Erou al Muncii Socialiste, a venit în vagonul trupei, rugînd, în numele muncitorilor, să se mai dea în aceeași zi un spectacol cu *Prietena mea Piț*. La Onești, cîteva săptămîni după ce rulse filmul *Celebrul 702*, sala teatrului a fost umplută pînă la refuz de un public venit să vadă piesa; la un matineu oarecare, comedia *Mi se pare romantic* a fost aclamată mai intens decît în seara premierei, de către muncitorii Uzinelor „Republica”. Ca să nu mai vorbim de primirea rezervată actorilor de spectatorii săteni.

Ceea ce ni se pare important de reținut din aceste întîmplări — dincolo de marele și frumosul efort al echipei teatrului — nu este atît că piesele originale puse în scenă de Teatrul de Comedie au atins un număr impresionant de reprezentații

(*Celebrul 702*, spre exemplu, 320 ; *Prietenă mea Pix*, 210) și au grupat în jurul lor zeci de mii de spectatori, cât faptul că ele au fost jucate în fața unui public insuficient solicitat de alte colective artistice, relevând marile lui disponibilități pentru teatru. Bineînțeles, este mai lesne să joci într-un oraș mare, pe scena unui teatru care-și are spectatorii săi, decât într-un cămin cultural sau în sala unui cinematograf, dar cât este de stimulative emoția deșteptată de un public tânăr !

Firește, munca echipei nu a fost dintre cele mai ușoare în aceste turnee prelungite și în împrejurările unei ierni friguroase. Nu o dată viscolul a blocat drumurile, silind actorii să ducă ei înșiși recuzita sau, așa cum s-a întâmplat la Mediaș, obligându-i — din pricina faptului că mașinile ce transportau garderoba nu reușiseră să-și croiască drum — să joace în costumele lor de fiecare zi. Dar nici una dintre localitățile itinerariului n-a fost ocolită. Poate fi însă o bucurie mai mare pentru un artist decât aceea de a-și face cunoscută arta în fața unor noi contingente de spectatori, care vor păstra, uneori pentru ani întregi, amintirea întâlnirii lor cu teatrul ?

Experiența din această stagiune a Teatrului de Comedie nu trebuie abandonată. Ar fi și greu de altminteri. Spectatorii vor căuta ei înșiși toate prilejurile pentru a invita alte colective în mijlocul lor.

E. Dinescu

Cronica

TEATRUL NAȚIONAL DIN CLUJ

„ORFEU ÎN INFERN” de Tennessee Williams

Data premierei: 22 aprilie 1962. Regia: Ottó Rappaport. Decoruri: Mircea Matcaboji. Costume: Edith Schrantz-Kunovits. Distribuția: Viorica Iuga (Dolly Hamma); Olimpia Arghir (Beulah Binning); Miluță Lăptăș-Dorna (Pec Vee Binnings); Titus Croitoru (Dog Hamma); Ligia Moga (Carol Cutrere); Vera Margineanu (Eva Temple); Emilia Hodiș (Sister Temple); Octavian Beuca (Unchiul Pleasan); Gh. M. Nuțescu (Val Xavier); Maria Blănaru-Rusu (Vivien Taibott); Silvia Ghelan (Lady Torrance); Cuzmir Tănase (Jabe Torrance); Gheorghe Cosma (Șeriful Taibott); Constanța Constantinecu (Femeia de la gara); Dinu Gherasim (David Cutrere); Maia Țipan-Kaufman (Sora Porter); Nae Botta (Clovnul).

Tirzia noastră cronică la *Orfeu în infern* pe scena clujeană are desigur dezavantajul de a nu putea surprinde strălucirile și umbrele reprezentației cu acea acuitate pe care o are mai totdeauna un spectacol în primele sale întâlniri cu publicul. Dar are șansa de

a putea privi munca realizatorilor spectacolului într-un moment în care intențiile lor s-au precizat definitiv și în care emoția premierei a încetat să fie un motiv de incertitudine, iar atitudinea spectatorilor o sursă de îngrijorare.